

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

K K

(Szerzői jog fenntartva.)

(Maresi esküvői bankettje után a vendégek egy része betér Zoltánékhoz egy kis tracsra.)

Kató: Na! Ez a délutáni világság nem volt előnyös Marcsira nézve. Ő csak akkor szép, ha esti fényben tündökölhet. Akkor érvényesül a kendőzés.

Pista: Néha bizony úgy nézett ki, mint egy festék-kiállítás. Festék hajától—körméig.

Irén: Mégis mennyi embernek tetszik. Bandi egészen el van ragadtatva tőle. Azt mondta egyszer neki, hogy szempillái olyanok, mint a virágszirmok.

Kató: Igen, művirágszirmok. Műszempillák felragasztva.

Pista: Akár szép, akár nem szép, az új férjcskét nem a szépségével fogta meg. Úgyességével, erőszakosságával, szexével. Hát hisz ez már harmadik férj lesz.

Kató: Hát ügyesnek bizony ügyes. Ha hallottátok volna, hogy Irén miket beszélt róla.

Pista: Hát még volt partnere: Géza. Amiket az a csónak-kirándulásról beszél . . .

Kató: Még elmondani is szégyellenám magam.

Mind: Halljuk! Halljuk!
(Margit, a ház asszonya, aki eddig a vendégek körül tett-vett, el akar tűnni.)

Kató: Hova szaladsz, Margitkám? Ne hagyj itt bennünket!

Margit: A két férfi kint lábatlanodik a gyermekszobában. Nem engedik Bucókat aludni. Bezavarom

őket. (Nagy zajjal megjelenik a két férfi: Zoltán a ház ura és Péter, Zoltán testi-lelki jóbarátja. Péter karjában a négyéves Bucóka. Péterrel repülőgépet játszottak.)

Bucóka: Apukám! Éjjeli nehéz bombázó repülő leszek. Péter bácsi megígérte . . .

Margit (elveszi a gyereket Pétertől): Hagyják már az Istenért a gyereket aludni! (Bucóka-hoz:) Gyere szívem! Ezek a nagyok elrontanak téged.

Bucóka (az ajtóból): Éjjeli nehéz bombázó repülő leszek . . .

Pista: No, megjött a főfarizeus. Jó lesz témát változtatni.

Kató: Bosszantsuk egy kicsit. (Iréhez:) Kezd el fiam a receptet.

Irén: . . . rólam meg azt mondta, hogy nagyon vallásos vagyok. Hát nem mondom! Vallásos is vagyok. Én már évek óta minden reggel elmegyek misére.

Péter (mosolyogva): Felhívás a keringőre! Ugy-e, Irénke? A régi lemez.

Irén: Hiába is gúnyolódik! Évek óta alig mulasztottam el hétköznap egy-egy szentmisét.

Péter: Dehát miért megy mindennap a templomba?

Irén: Imádkozni. Nekem borzasztóan erős a hitem. Hiszem, hogy a jó Isten mindent hall, amit mondok neki.

Péter: És miért imádkozik?

Irén: Hogy ne legyen már háború!

Péter: Mi baja van magának a háborúval? Senkije sincs a háborúban

Irén: Nincs, de idegesít. Kellemetlen. Örökké izgatják az embert az újságok meg a rádió.

Péter: Hát igen! Maguk gazdag, elkényeztetett hölgyek fel vannak háborodva, ha valami kellemetlen, izgató támad hangulatukra, kényelmükre. Ne haragudjon meg azért, amit most mondok, de maguknál gazdag, s leginkább csak társadalmi életet élő nőknél az a bizonyos vallásosság is csak arra való, hogy érzéseiket megnyugtassák, hiúságukat kielégítsék . . . Talán arra, hogy az emberi élet e területéről is felhabzsolják azt, ami szép, ami világos, ami ékesíti az embert, amit összegyűjtenek azért, hogy ha valamikor kis katasztrófák jönnek, vagy lélekösszeomlás következnek be, egy kis ideig legyen mivel vigasztalni, áltatni önmagukat. Ami a vallásból már nehézséget okoz, áldozatot kíván, azt elkerülik.

Irén: Rózsafüzért mindennap elimádkozom. Nem is tudnék anélkül elaludni, de győnni már régen nem voltam, annak nem érzem szükségét.

Péter: Hát látja! Ugy-e, hogy igazat mondtam?

Irén: Vallásos vagyok, de nem vagyok „bigott”. Én az életben élek és mindenhová eljárom, minden könyvet elolvastam és mégis vallásos vagyok, de nem „bigott”.

Pista: Én meg nem vagyok vallásos ember.

Péter (közbevág): Móric, te dicsekszel!

Pista: Ha dicsekszem, hát dicsekszem! De azért husvétkor a gyár-

ban a tisztviselőknél és a munkásoknak csodaszép oltárt csináltattam. A plébános, akit kihívtam, hogy tartsa meg az istentiszteletet, nem győzött álmélkodni.

Péter: Mória, de díceszszel!

Pista: Vigyen el az ördög. Te örökké gúnyolódsz és sértegeted az embert. Eh! Gyerünk haza! a háziak előbb-utóbb úgyis kidobnak bennünket.

Kató: Bizony menjünk! De azért Péternek adjunk egy jó tanácsot: házasodjék meg, lovagom! De sürgősen! Akkor majd leszáll a fellegekbebből s normális ember lesz, miután amilyenek mi vagyunk. Ugy-e, Margitkám? Ti testi-lelki jóbarátok vagytok Péterrel, hát beszéljétek már rá az Istenért!

Péter: Ne szóljon Margitka semmit! Megígérem itt ünnepélyesen hölgyeknek: ami késik, nem múlik!

(Felcihelődnek, búcsúzkodnak, távoznak. Bejön a lány és leszedi az asztalt. Zoltán és Margit karanfoga bejönnek. Margit elkeseredően.)

Margit: Hát tudod szívem! Ez mégis csak szornyság. Ahogy leszedték itt ma, esküvője napján Márcsíról a szenteltvizet! Micsoda aljas dolgokat beszéltek róla. És ezeket a legjobb barátait! . . .

Zoltán: Emberek, fiam! Emberek! Bosszantja őket, hogy Márcsi férjhez ment, hogy ilyen jó partit csinált, hogy boldog volt, meg hogy szép volt. Istenem! Ilyenek az emberek. Gyarlók. Nem is olyan rosszszak talán. Inkább csak a szájuk jár.

Margit: Péter az nem rossz, de a többiek! . . . Nem is túrik őt. Látod, hogy örökké bosszantják s azokat is, akik vele jóba vannak. Irén megjegyzése, amit Péterrel kapcsolatban reánk és talán inkább reám tett, arcomba kergette a vért.

Zoltán: Hagyd fiam! Péter mosolyog erőlködésük felett, mi se törődjünk vele. Tartsd csak azt a mondást, amit Pétertől tanultunk: **a rossz emberek azért rosszak, mert a jók nem elég jók.** Legyünk mi jók és mással ne törődjünk.

Margit: Péter igazán jó, látod, hogy mennyire imádja Bucókat.

Zoltán: De a gyerek is őt! Nem-sokára talán neki is lesz. Már nekem egy párszor elárulta, hogy milyen nehezen várja. Hadd csatározzanak csak felette és érte hölgyeink, egyszer csak beüt a villám. Lesz nagy meglepetés.

Margit: Nyilatkozott már, hogy ki lesz az?

Zoltán: Csak általában. Különbönb titokban tartja.

Margit: Hát hallgatni azt tud.

Zoltán: Péter nagyszerű ember, egészen különleges férfi-típus. Mi egészen baráti közelségben élünk vele, de lelke titkait nem ismerjük, csak sejtjük. Egész különleges intelligenciája van, sok-sok fiatalosság, derű életében, mosolygó elbájosító, mégis szilárd erkölcsi jellem.

Margit: Ó igazán vallásos, de nem olyan mint Irén.

Zoltán: Erről jut eszembe, hogy Mari néni, a háziasszonya, áradozva mesélt róla a minap sok mindent, mikor fent voltam Péterért és nem találtam otthon. Nagyságos uram — áradozott — ez a rengeteg sok könyv! Alig győzöm rendben tartani s hogy szereti őket. Más fiatalember eljárt esténként mulatni, meg kártyázni, meg udvarolni, ő meg sokszor itthon gubbaszt éjjelekig a könyvek között. Egy-két titkát már kilestem a kuleslyukon — sugdosta a fülembe. — Kandalója fölött van egy töröttkarú Krisztus-feszület, úgy hallottam, hogy valahonnant külföldről hozta a hegyek közül. Azt nagyon szereti. Néha csak áll-áll előtte a könyvszekrénynek támaszkodva, lehajtja a fejét, néha felnéz rá. Ha így is le-

het imádkozni, akkor biztosan imádkozik. Azt hiszem itt rejlik Péter különleges varázsának titka. Ezzel mentett meg engem is a kétségbeeséstől és elsüllyedéstől. Felejtethetetlen, magához ölelő, erős barát volt. Mikor egyszerre zúdult rám apám katasztrófája, halálával az anyagi összeomlás s nyomban rá első szerelmem tragédiája, ő tette a **kezemet Isten kezébe.** Tőle tanultam meg, hogy az ember életének lelki béke kell, tisztálátás, előtte örök cél, belekapaszkodni valakibe, aki biztonságot ad, aki hűséges, aki gondviselő, aki elküldött és magához hív, aki életünk sötétjében és nagy zür-zavarában is szerető szívvel virraszt felettünk, aki kinyilatkoztatja az élet titkait előtünk és megtanít **boldognak** lenni, aki megtanít jónak lenni, aki megtanít arra, hogy legyünk minél jobbakk, hogy ne legyenek az emberek nagyon rosszak. (Bucóka hálóingben berohan a szobába, nyomába a kiáltozó leánnyal.)

Bucóka: Apuka! Én éjjeli nehéz bombázó repülő leszek, úgy-e? . . .

Zoltán (ölbekapja): Nem éjjeli bombázó! Gyönyörűm! De ragyogó napfény mindhármunknak. Az isteni jóság bombáit dobólad a szívünkbe és életünkbe!

(Függöny.)

Orvosi vizsgálat

(Szerzői jog fenntartva.)

(Az új házassági törvény előírja a házasságok előtti kötelező orvosi vizsgálatot.)

Bandi: Köszönöm szépen doktorkám, hogy ily kedves voltál és így megnyugtattál. Szóval: kutyabajom! A tudóm, szívem, májám egészséges, mint a makk.

Orvos: Hát igen, nincs semmi szervi bajod. Csont-, izomrendszered egészen elsőrangú. Egész testi összeállításod, alakzatod ritka szép harmóniát árul el.

Bandi: Tudja ördög! Pedig sokszor éreztem már, hogy nem vagyok egészen rendben. Talán az **idegség!** Az orvosok mindig ezt vagdosák az ember fejéhez: ideges vagy, barátom, szakítsd ki magadat a sok munkából. Menj két-három hétre üdülni. Tátrába, Gallytetőre, Szóvátára, Balatonra.

Orvos: Igen, igen, ez is nagyon fontos. Szakítsa ki magát az ember a környezetéből 2—3 hétre. Egy kis csend, pihenés, magány, más irányú elfoglaltság, szórakozás életbe-

vágóan szükséges, hogy az ember testi egyensúlyát, na és hát lelki egyensúlyát is rendbetartsa.

Bandi: És aztán ez a pihenés ezt a fene idegességet is elmulasztja? Nem szeretném, ha a gyerekeim örökölnék tőlem. Nem jó apai örökség.

Orvos: Mulasztani mulasztja, de el nem egészen.

Bandi: Hogy-hogy?

Orvos: Azt mondtam, semmi szervi bajod nincs. S ez igaz is. Dehát a szervi bajon kívül még más fenyegető veszedelem is leselkedik az emberre. Nem haragszol, úgy-e, ha most őszinte leszek? Lelki bajai is lehetnek az embernek s ezek sokszor rosszabbak, mint a testi betegségek. Sőt, ezek okozzák a testi bajokat is.

Bandi Az Istenért! Ne ijesztgess! Talán nálam is?

Orvos: Hát barátom, erre fényt deríteni talán már nem egészen az orvos dolga, de tanácsot bizonyára adhat és ez a következő. Igaz ez a

mondás is: Ép testben ép lélek! De csak félig. Sokkal igazabb a következő: **Ép lélek által van csak ép test!** A lelki rendetlenség, lelki zavarok, megoldatlan lelki problémák, be nem vallott lelki gyengeségek és az ezeket rendszerint okozó erkölcsi gyarlóságok, tévelygések döntően befolyásolják a test egészségét. Elsősorban nem maga a munka idegesít, nem az hinti tele ideg-betegekkel az egész világot. Az idegesség mögött rendszeren tudatban lévő, vagy esetleg még felszínre nem jutott lelki zavarok vannak. Már sokszor beszélgettünk veled az ember testi összetételéről, az emberi test legnagyobb részét: 85 százalékát alkotó vízről, illetve folyadékról. Ebbe a folyadékba vannak beágyazva az ember összes szervei: agyvelő, szív, tüdő, véredények. Ebbe a folyadékba usztatják bele váladékaikat a különféle mirigyek, a máj, a vese, az epe stb. Ennek az emberi test legnagyobb részét alkotó folyadéknak szabályszerű összetételétől, tisztaságától, nyugodt keringésétől függ a beléjeágyazott szerveknek egészsége és ezeken keresztül általában az emberi test egészsége. A külső behatások, heves érzetek, képzetek, indulatok, harag, gyűlölet, szerelem stb. végzetesen erős hatással vannak ennek a folyadéknak szabályszerű összetételére, nyugodt áramlására, tisztaságára. Öröm következtében az arcból elpirul, a harag és félelem viszont elsápadja. Bizonyos egyéknél a rossz hírek göresöt okoznak a korona-ütőerekben, szívszélhűdést, hirtelen halált. **Harag, gyűlölet, félelem képesek arra, hogy szervi változásokat és igazi betegségeket idézzenek elő.** Erkölcsi szenvedés mélyenjáróan megzavarja az egészséget. Üzletemberek, akik ne mtudják, hogyan küzdjék le gondjaikat, fiatalon meghalnak. Hosszantartó bánat és folytonos aggodalom előkészítik az utat a rák kifejlődésére. Az indulatok a szövetek, a folyadékok, a nedvek meglepő elváltozásait okozzák. Az ijedtségre az ütőeres nyomás csökken. S ugyancsak csökkennek a fehér véresejtek. **A gondolat szervi bánatokat okozhat.** Az úgynevezett modern életnek ingatagsága és zavarai, a szüntelen izgalom, a biztonság hiánya olyan tudati állapotokat teremtenek, amelyek a gyomor és belek ideges és szervi rendellenességeit hozzák létre, hiányos táplálkozást és azt, hogy bélmikrobák hatolnak be a keringési készü-

lékbe. A vastagbél gyulladás, a vesék és a hólyag fertőzései távolabbi következményei a szellemi és erkölcsi egyensúly-hiálynak. De minek folytassam tovább ezt az orvosi elmefuttatást! Voltaképp mindébből csak az utolsó mondatot akartam baráti szeretettel figyelmedbe ajánlani „**távolabbi következményei a szellemi és erkölcsi egyensúly-hiálynak**“. Tehát a szellemi és erkölcsi egyensúlyt tartom a legfontosabb alapkelléknek az emberi boldogság számára. És ezt szeretném utaravalóul adni házasedre is.

Bandi: Nagyon hálásan köszönöm. Megértettem . . . De talán nem egészen. Szellemi, erkölcsi egyensúly?

Orvos: Igen-igen. Az egész életnek erős kezekben való biztonságban tartását sürgetem. Szükséges tehát világos látása az életfolyamatnak és az életcélnak. Továbbá a megismert életigazságokhoz való töretlenül hűség, ragaszkodás, el nem pártolás. Minél kevesebb **törvényellenesség**. Minél tökéletesebb korrektség, becsületesség, akkor nem fél az ember mindig, nem ijed meg, nincsenek a háttérben sötétlő veszedelmek, elől az örök biztonságérzet — hiány és bizonytalanság. Nem bántanak a rémhírek, nem lesznek az anyagiak rabszolgája, nem reudítenek ki biztonságérzetemből

a társasélet hülyeségei. Nem kell félnem az Istentől. A külső bánatot, szomorúságot tudom lelkierővel, megnyugvással, békével elviselni s nem fogják megzavarni folyadékösszetéletemet, vérösszetéletemet, mirigyeim működését és szerveimnek egészségét. Mi orvosok, orvosok tudjuk azt, hogy azokban a közösségekben, ahol az erkölcsi érzéket és a szellemet gyűlölet fejleszti, ideges eredetű betegségek, táplálkozási betegségek, kriminalitás és elmebajok ritkák. Az ilyen csoportokban az egyén boldogabb. Minden rossz, ami a világon van, abból származik, hogy egy-egy törvényt megszegnek. Ha megtartod a törvényt, legyen az fizikai, testi, erkölcsi, szellemi, lelki, semmi rossz nem fenyeget, sőt gyönyörű harmoniába tudod foglalni külső és belső életedet és boldoggá teszed magad mindörökké. Na, de fejezzük be! A prédikálás a papok dolga, nem az orvosé. Menjünk vissza az idegességhez. Az idegességet megszünteti a szellemi és erkölcsi egyensúly. Ezt kívánom házassághoz! Ezt örököljék gyermekeid, akik még — adja Isten — hozzám kerüljenek a házasságot megelőző orvosi vizsgálatra és én, az öreg doktor bácsi, boldogan állítom ki erről is részükre a legfényesebb orvosi bizonyítványt. (Függöny.)

Az én napsugárkám!

(Szerzői jog fenntartva.)

(A fiatalok kirándulásról jöttek meg. Otthon a szalonban zajlanak le a végső akkordok.)

Apa: Nem láttátok gyerekek a szivarszipkámot? (Keresgél) No, mi van megint? De fene nagy csöndben vagytok. Melyiktek duzzog? Összekaptatok? . . .

Edít: Apukám, ezek a fiúk olyan utálatosak! Eszti elhozta új barát-nőjét a bankból: Judithot. Megjelent az új szépségkirálynő, megjelent az új csillag . . . A fiúk megszállták, mint legyek a cukrot. Mint-ha mi ott se lettünk volna. Juditka, olyan szép a keze, mint a virágszirom . . . Olyan szép kék a szeme, mint a ragyogó kék égbolt. Milyen szép a haja, a ruhája . . . Szép ide, szép oda . . . Megvannak bolondulva azzal a szépséggel . . . Szép és punktum! Mehetünk az oltárhoz! . . .
Juj, de utálatosak!

Kálmán (csöndesen kuncog).

Edít: Mondott valamit?

Kálmán: Nem mondtam. De most mondom, hogy nem mondtam semmit.

Edít: Nem mondtott, nem mondtott, de maga is ott kászolt, szaglászott körülötte. Miért? Hát a többi lány nem szép? Böske nem szép? Meg Marika, meg Éva, meg . . .

Kálmán (közbevág): Meg maga! Maga a legszebb, drága! Az egész világon a legszebb!

Edít: Eh! . . . Tudják is maguk, hogy ki a szép!

Kálmán: Bizony tudjuk! És csak mi látjuk és mi tudjuk! Maguk csak gondolják és hiszik!

Edít: Na, ne mondja?! Mert még elhiszem! Halljam hát, ó tudós és bölcs lovag!

Kálmán: Urnőm, állok rendelkezésére! Kérdezzen!

Edít: Hány centi?

Kálmán: 162—164—168. De ez nem fontos! Lehet magasabb és alacsonyabb is.

Édit: Hány kiló?

Kálmán: 50—52—54—58, de hát nem ez a legfontosabb.

Édit: Hány . . .

Kálmán (közbevág): De az Istent, most ne kérdezze végig, hogy hányas számú a keztyűje, hányas számú a cipője, hány centiméter a dereka, hány centiméter a bokája . . . Mert mindjárt azt hiszem, hogy tenyészállatvásárra készülünk. Hallgasson inkább rám. Majd én elmagyarázom magának, hogy mikor szép a nő!

Édit: Mondja már, mert mindjárt meghalok a kíváncsiságtól!

Kálmán: Hát az én ideálom az olyan nő, aki először is **egészséges**. Akkor nem lesz festék-kirakat. Az egészség bársonya az arcon, hamva a bőrön, ragyogása a szemben, vakító fehérsége a fogakon, selymes fénye a hajon, kendőzetlen pirossága az ajkon. **Hát ez a szép.** Azután **a fiatalság.** A fiatalság áramló élete a mozdulatokban, ezüst csengettyű csendése a hangban, derűje a szemekben, hajlékonysága a mozdulatokban, vonalai a testen. **Hát ez a szép. A fiatalos vonalak.** Aki azt megtartja, ápolja, fejleszti. A fiatalos vonal a kézen, csipőn, derékban, a háton. Ez a szép és nem az ellustult, elkövéredett, elszíntelenedett Esmeraldák.

Édit: No és?

Kálmán: Türelem! Van tovább is. Legyen harmadszor **nőies**. Ne fiú, hanem lány. Ne aszotkóró, fogpiszkáló! Kis lány nőieség, kis teltség karon és keblen. Na, de nem is ezek a legfontosabbak! Legfontosabb a lány **egyenísége**. Legyen más, mint a többi. Szőrnnyűek azok az egyformára cupfolt és mázolt lárvák. Szépek, mint a **szobrok**, de hidegek. Megfagy mellettük az ember. Legyen az én szerelmem: **egyeniség** mozdulataiban, hongjában, fejtartásában, libegésében, kacagásában, szellemességében, életfelfogásában, szeretetében, gyöngédségében, imádságában.

Édit: Uram Isten! Elrémitl honnan csináljuk ezt az egyeniséget?

Kálmán Drága! Ez mindenkiel veleszületik. De rá kell a lánynak bukkania! Tehetségeiből, képességeiből, öröklött tulajdonságaiból kitermelnie, kivirágoztatnia. Így csinálni kell. Az **egyeniség varázsa** a legmegfogóbb szépség. Áll pedig szerintem először: **intelligenciából**. Ez nem az érettségi bizonyítványt jelenti, nem is a civilizáció termékeit, nem is társadalmi smir. Az intelligencia a szellemi élet tartalmas volta, frissége, sokszínű állandó

hullámsága, feszültsége, mindenre kiterjedő érdeklődése, hallottakat és eseményeket bírálni tudása, feneketlen mélységében: **önismeret**.

Édit: Hát ez megvan bennünk!

Kálmán: Dehogyan van! Maguk csak másokat próbálnak, vagy akarnak megismerni. Magukat mindig rózsaszínű szemüveggel látják. De ne zavarjon, **hadd mondjam tovább.** Az egyeniség varázsának második kelleke: **a temperamentum**. Nyaffadt, vérszegény, életszegény lányok után sokáig nem igen futkosunk. Az én ideálom **a temperamentumos lány**. Legyen szilaj csikó, eleven ördög, vagy bánom is én, akárhogy is hívják, de áradjon belőle az életerő: kezéből, ajkáról, hangjából, szeméből, mozdulataiból.

Édit: Öltson mindjárt szöresuhát barátom és menjen el barátoknak! Ennyit követelni egy lánytól!?

Kálmán: Ennyit? Még többet is! Most jön az igazi! Az egyeniség varázsának az alapja **harmadszor: az erkölcsi jellem**. Erkölcsi szép, ami az erkölcsi törvényeknek megfelel. Az erkölcsi jellem szépsége: a hűség, odaadás, barátság, fegyelem, önfegyelem, türelem, áldozat, tisztaság, rendszeretet, következetesség,

nyugodtság, céltudatosság, korrektség. A teremburáját! Minek mondjam tovább. Legyen olyan erkölcsi jellem, hogy imádni tudjam! Ami szép és jó és boldogító van csak a világon, az mind rajta keresztül áradjon felém. Csodálni akarom, tenyereimen hordani, szívembe zárnai, élni-halni érte mindörökké.

Édit (könyves szemekkel): Kálmán, óraga! . . .

Kálmán: Hát ebből a háromból szövődik össze az egyeniség. Egyik egyeniségben az egyikből van több, a másikban a másikkól. Csak legyen meg ez az egyéni varázs, az a fontos! Akkor megvan a szépség is. Hát megfeleltem a kérdésre, ó hölgyem? Egyest kapok, vagy megbuktam?

Édit: Hol van az ilyen lány? Ez csak álomvilág, felhőkben járás.

Kálmán: Nem szívem! Ez eleven valóság!

Édit: Hol?

Kálmán: Itt tartom a kezemben. (At akarja ölelni. Valaki jön.)

Édit: Mondja ezt a papának! (Kiszalad.)

Mama (benyit): Gyerekek, jöjjetek vacsorázni!

(Függöny.)

SZÉPSÉG ÓH...!

(Szerzői jog fenntartva.)

(Céltanfolyam. Az előadó tanár a kisipari munka esztétikai értékéről, a kisipari munka szépségéről beszél a hallgatóknak.)

Tanár: Ez a reneszansz stílusban készült asztalka tehát nagy, heves esztétikai érzést keltett abban az asztalos iparosban, aki készítette. Gyönyörködött munkájában. Nagyon szépek találta, büszke volt tudására, boldogan-szomorúan szállította le a rendelőnek: — Uram! lelke gyönyörűsége ez az asztalka; fájó szívvel válok meg tőle. Kell a pénz s az a mi sorsunk, hogy tudásunk legcsebb alkotását is könnyen áruba bocsássuk.

Jani: Minden munkáját nem tarthatja meg az iparos. Hát hová tenné, és miből élne?

Tanár: Igen, épp ez az. Eladta a munkáját, kapott érte pénzt, de megmaradt még sok a gyönyörűségből. Fantáziájában még soká élni fog az asztalkának az emléke. Szépérezke még az emléken is gyönyörködni fog és minél több asztalkát csinál, annál teltebb, gazdagabb öntudattal néz be a világba, jár be a műhe-

lyébe s forog az emberek között. A másik szépség-élvezet, esztétikai élvezet a vevő részéről történik, aki ámulva veszi észre az asztalka szépségét, siet biztosítani magának, odaállítja kandallója elé s barátainak, vendégeinek büszkén mutogatja: ugye milyen szép az én asztalkám. Így van ez az asztalkákkal, a papucskokkal, a rámás csizmákkal, a gyertyatartókkal, a könyvnyomatás betűivel, a könyvek kötésével, a szobám fala mintájával, a faragott mesterterendával, a karosszékem vázájával, a szőnyeg mintájával stb. Minden kisipari termék kell az életben. Szépség annak, aki készítette és szépség annak, aki birtokába veszi . . . Pista barátom, maga folyvást morog ott a háttérben. Mondja már csak hangosan! Hátha mi is tanulunk valamit.

Dani: Azt mondta a Pista, tanár úr kérem, hogy sok haszna van neki abból, ha az általa készített papucsat száz év múlva valamelyik bankár bekeretezteti, mint egy szentképet és felakasztja a szalonjába a zongora fölé. Most nem tud keresni annyit a

paucsból meg a papucskoból, hogy megélhesen.

Pista: Bocssásson meg tanár úr, hogy mindig elkeseredek, amikor dicsérnek bennünket, de annyit nem adnak, hogy az ember egyszer jólakjon naponta.

Tanár: De drága barátaim, most két malomba örölkünk! Más a munkám szépsége és ennek a szépségnek az élvezete és más egy ilyen megbolondult gazdasági rend, ahol a munkás nem tud tisztességesen megélni munkája gyümölcséből. A szép munka akkor is műretek, ha egy krajcárt sem adnak érte. Ez az igazságtalan gazdasági rend ma minden munkás embert egyformán sujt többé-kevésbé. Azzal a különbséggel, hogy a gyárimunkás, meg az utcaesprő, meg a krumlikapáló vagy semmit vagy nem sokat gyönyörködhet munkája eredményében, annak szépségében. Mert hisz a gyári munka sokszor éveken keresztül csak ugyanolyan kézmozdulatból áll, az utcaesprő utcája tíz lépéssel mögötte már megint piszkos és a szépen feltöltött krumplibokrokot másnap már elmosa az eső. A kisipari munka pedig alkotás, majdnem azt mondhatnám: teremtés, ami évtizedekig, ha nem százezstendőig fennmarad, hirdelve, az alkotó mester tudását.

Dani: Ez a művészi sors tanár úr! Az van a köztudatban, hogy a művészek mindig nyomorognak, csak haláluk után lesznek nagyok.

Pista: Kivéve a színészeket, meg a színésznőket. Képeslapok mind azzal vannak tele, hogy ez a színésznő villát épített a Rózsadombon, a másik meg földbirtokot vett.

Jani: Hát úgylátszik, csak nekik megy jól a művészek közül. A mi fajta művészekre rossz világ jár.

Tanár: Igazatok van. A szakácsok, mészárosok, kőfaragók, facipó készítő, ácsok, kovácsok, gépészek még ma is művészek. Akik szép alakú finom ízű süteményeket készítenek, embereket, állatokat formálnak az olvasztott zsírból, gyufaszálakból dómokat állítanak össze, csokoládéból stukázó repülőket készítenek, nagy-szerű vaskapukat kovácsolnak, kőből vagy fából durva szobrot faragnak éppúgy érzik az alkotás isteni örömet, mint a nagy szobrászok, festők, muzsikusok, vagy építészek.

Dani: Hát bizony nekünk művészeknek egyformán rosszul megy.

Tanár: Rosszul megy, mert az ipari civilizáció telerakta a világot otromba, közönséges és csunya látványokkal. Mert lassan sajátmagunkat is géppé alakít át. A munkás avval tölti el életét, hogy mindennap többezer-

szer ismétli meg ugyanazt a mozdulatot, hogy mindennap többször ismétli meg ugyanazt a mozdulatot. Csak egyes részeket gyárt. Soha nem készíti el az egész tárgyat. Nem engedik meg neki, hogy felhasználja értelmességét. A munkás az a vak ló, amelyik egész napon át körbe-körbe baktat, hogy vizet húzzon fel a kutból. A mai ipari civilizáció éppen azoktól a szellemi tevékenységektől tiltja el a munkásembert, amelyek mindennap egy kis örömet okoznának neki. Főlázdozta a szellem az anyag kedvéért. Az örökéletű embert a profit kedvéért. Az ipar mai alakjában megfosztja a munkást az eredetiségtől és a szépségtől. Bezaratja lassan a kisipari műhelyeket, szelnek eresztí művészeit, vagy behajtja a gyári karárokba.

Jani: És most már ez mindig így lesz, tanár úr? Mert akkor jobb, ha mielőbb pályát változtatunk.

Tanár: Hogy meddig tart ez? Is-tenem, ki tudná azt megmondani! Az bizonyos, hogy a szépség ott rejtőzködik mindenütt, a boldogság kiapadhatatlan forrása mindazok számára, akik felfedezik. Szinte kiugrik azokból a kezekből, amelyek Kalocsán a falakat festik, Mezőkövesden a sely-

met szövik, Gergyószentmiklóson a úlyafa sárga gyökereiből kálváriákat faragnak. Ez a szépségérzet lapangó alakban állandóan bentél öntudatunkban. Ha nem lesz módunk és időnk hozzá, hogy magunkból kibányásszuk, kifejlésszük, akkor csak lehetőségnek maradnak. A bolsevista Oroszországban agyonverték a kisipart, szétzavarták művészeit, becsukták műhelyeit, behajtottak mindenkit a nagyüzemek monstrumaiba. De hiszem azt, hogy a vágy, hogy szépérékemet kisipari termékekben kiéljem, benne az örök szépség után áhítózzék lényemnek legalább egy-egy barátjára újra rábukkanjak, örökké élni fog az emberben. És a legsúlyosabb gazdasági válság és fizikai terror kényszere alól is kitör, hogy elbűvölje, boldoggá tegye az alkotót és a szemlélőt egyformán. Azért hiszek az egykor világhíres magyar kisipar eljövendő feltámadásában. S ennek az eljövételnek kedves barátom, önök a hordozói, biztosítói, ránkivirasztói.

Jani: Leszünk is tanár úr „Segíts magadon, az Isten is megsegít” — mondja a közmondás. Mi nekigyűrekezve álljuk a vártat.

Tanár: És a jó Isten segíteni fog.

Függöny.

Kik szabadon éltek, haltak, szolgasorsban nem nyughattak

(Szerzői jog fenntartva.)

(A műhelyből hazatérve, a szobában kucoricáznak a legények)

Fodrász: Ma rossz nap volt. Alig jött be az áldozat. Az ördög vigye el ezt a nyári szezon, meddig tart még? Mindenki vidéken uszkal. Szerencsére, hogy itt a kukoricaszegen a kaparó pótlására. Egy két cső föttkucoricára talán jut még a borraivalóbb.

Cipész: Te mindig morogsz.

Fodrász: Hogyne morognék! Valamikor a legelőkelőbb szakma voltunk, most lecsúsztunk legalulra. Ó, jó édes szülém, miért is szültél engem fodrásznak?

Cipész: Borbélynak barátom, borbélynak. Bö-bö!

Fodrász: Fogd be a szádát, te csíri-ces cipész. C-c! Inkább mosd meg jól a lapát ujjaidat. Hisz egész feketék a csíriztöl.

Cipész: Hadd el barátom, már elment a kedvem az élettől. A mult héten már kinézett egy jó „tisztviselői” állás. S ma már oda!

Szabó: Ne te ne! Talán bizony egy „utcafelügyelőség”?

Cipész: Víz, víz.

Bádogos: Tűzkő és szacharindjunkt a Keletinél.

Cipész: Feljebb.

Fodrász: Csak nem egyetemi tanárság?

Cipész: Tűz. Valamivel lejjebb, de azért tűz.

Bádogos: Akkor bizonyára egy iskolai „tisztviselőség!”

Cipész: Nyertél barátom.

Bádogos: Szóval, iskolaszolga?

Cipész: Ha akarod, hát nevezd annak. És kezd el a régi nótát. Szolgának megyünk, szolgának nem megyünk. Neked könnyű hencegni, 40 pengőt keresel hetenként.

Szabó: Ugyan ne veszekedjete, gyerekek! (a cipészhez): Szóval megint lecsúsztál? A barátod csak ígérgeti mindig, hogy így eljár, meg úgy eljár a titkár úrnál a minisztériumba de az eredmény nulla.

Fodrász: Pedig hát nincs más választásunk. Vagy gyár, vagy egy jó szolgai állás. Ez utóbbi az álmok álma.

Szabó: És a Mancik álma. Jó nyug-

díjas állás. S Mancsi „tisztviselő” asszony lesz.

Bádogos: Gyerekek, ti már egészen elvesztettétek az életbátorságotokat. Nemsokára gyárimunkás lesz belőletek.

Fodrász (felugrik): Igen, az lesztek! Már meguntam ezt az örökös cikuszot. Heti 12 P fizetés hol van borralaló, hol nincs. Fogom a beretvát meg a pamacsot, bevágom a tükörbe és alszolgája! Gyuri majd besegít a gyárba. Megmutatta az utat és vigan fűtyírész heti 30-al.

Bádogos: Oh összes céhek, vargák és kaptafakészítők, szőrmések és tyúk-szemvakarók, atyamesterek és öreglegények, keljetek fel sirotokból és a céhpohárral kezetekben vágjátok kupán ezeket a méltatlan, gyáva és áruló utódokat.

Fodrász: Fogjuk meg őt, csapjuk meg őt!

Bádogos: Sok disznó ludat győz. (Kiugrik az ajtón.)

Szabó: Szép céhvilág jöjj vissza egy szóra! Őszi róza, fehér ősi róza!... Azért igaza van a bádogosnak! Csúnyán lecsúsztunk. Mi jártuk régen a világot, mi tudtunk nyelveket, ismertünk népeket, mi voltunk a városi polgárság, a vagyonos osztály, a városbírák, meg a kincstárnokok, meg a tanástagok. A mi házaink ékítették Pest-Buda utcáit, a mi lányaink voltak a legszebbek és legkapósabbak, mi ismertük a legjobban a tudományt, olvastuk a könyveket... Vigye el az ördög! Húzzunk egy nótát rá: „Hová lettél, hova lelkem ifjúsága. Te maradtál csak egyedül, akáca virága!”

Bádogos (az ajtóból): Ez a baj gyerekek! Hova lett az ifjúság belőletek? A lélek ifjúsága! Ezért vagytok úgy neki szontyolódva. Majd én folytatom a nótát: „Bolyongok alattuk, ébren álmodozva, mintha minden egyes akác, nekem virágozna”. Ugy járj barátom világban, ha fiatal vagy, hogy minden egyes akácvirág teerted van. Feléd hajlong, reád kacsint s neked illatozik.

Szabó: Bizony ez az életbátorság hiányzik belőlünk! Kedvetlenek vagyunk, elcsüggedtünk, örömtelenné tették életünket, agyonvágják fiatalágunkat.

Bádogos: És nem vesszük észre, hogy az élet mennyi szépet és jót is hord elénk. Sokszor tálcán kínálja. Nem akarjuk látni azokat a barátainkat, akik velünk egyúttal futottak be az életbe s ma már a szakma elén állnak. Anyagiakban is: házuk van, autójuk fut... .

Szabó (közbevág): Gyuri bácsinak

két villája van Mátyásföldön. Neki és fianak is külön autója.

Bádogos: Gyura bácsi a mult generációhoz tartozik. Nézd a Jancsít, meg a Kálmánt, előkelő üzletük a legelőkelőbb helyen: a Váci-utcában. És nemcsak az anyagiakban alapozták meg jövőjüket, de a cégük is hírnevet, patentot kapott és ami még több, már ma is ők az ipari hívtás vezérei. Előttük a poitikai szereplés területe, ők jelentik az ipari közéletben a politikai súlyt. Gyönyörűen felfelé ívelő pályák ezek.

Cipész: Ha közben le nem bukunk.

Bádogos: A közéleti vezérek legnagyobb részének ez a sorsa. És minél magasabbra emelkedik, annál mélyebbre bukik.

Szabó: Legyenek hát a mi fiataljaink igazán modernnek abban is, hogy tartsák magukat! Hiába rágcsálják őket jobbról, balról, maradjanak meg az elindulás tiszta, beszületes útján. És vezérkedjenek úgy, hogy velünk együtt mentsék át egy jobb jövőbe ezt a még egyetlen igazán szabad pályát. Ebben az agyonirányított világban nagy kincs még a mi szabadságunk.

Fodrász: De ehhez először mesternek kell lenni. Haj, de jó dolog lehet

az, mikor akkor kel fel az ember, amikor akar és ha közbe eszébejut az embernek, ebben a nagy melegben, elsétálgat a Debreceni étterembe egy zöldpaprikás kispörköltre és egy pohárka... .

Cipész (közbevág): Korsócska... .

Fodrász:... hát korsócska habzó sörre.

Bádogos: Ebbe az elszontyolodott, tömeggé préselődött világba a fel-emelt homlokkal, a kiváló szakmai tudás érzetének birtokában nagy bátorsággal masirozzunk bele! Bátraké a szerencse! A kis kaliberű, gyenge tudású és gyenge életerejű emberek ábrándja a szolgai állás. Meneküljünk ki ebből a sötét világból: hivatalszolga, iskolszolga, jobbra szolgál, balra szolgál... .

Szabó: „Kik szabadon éltek haltak, szolgasorsban nem nyughattak!” Hát leszünk a szabadság szerelmesei, s nem a szolgasorsé!

Bádogos: Nyert a szabó! Következik tehát: „a szabóság dicséreti!” (Mindnyáján éneklük a szabók régi céhbéli nótáját): „Három szabó legények, mek, mek mek! Elindultak szegények mek, mek, mek, mek, mek, mek...”

(Függöny.)

Napsugárkák ideálja

(Szerzői jog fenntartva.)

(Kálmán és Edit kirándulásról jöttek haza. A kirándulás végső akkordjai a szalonban zajlanak le.)

Mama (Marihoz a lányhoz): Csak akkor jöjjön be zavarni őket fiam, ha nagy csönd van. Ha sokáig nem hall egy kukkot se.

Mari: Igenis, kezitcsókolom!

Mama: Aztán mindig keressen valamit. Gyufát, benn fejeztette a törölőruhát, menjen át a szalonon az ebédlőbe a tortaformáért stb. De ügyesen csinálja, fiam!

Mari: Igenis, kezitcsókolom!

Kálmán, Edit: Kezitcsókolom anyuka!

Mama: Mi az, hogy ilyen hamar hazajöttetek? Megijedtetek a kis esőtől? Vagy talán megint volt egy kis csetepatéát köztetek? Ugy látom, duzzogtok. Mindektőtöknek folyik az orra vére.

Kálmán: Igen anyuka, mert hát utálatosak ezek a lányok. Jön egy jött-ment jampec és rögtön elvesztik a fejüket. Judit „fogott magának valahol egy új selyemfiút. Egy úgynevezett „szép fiút”. Egy monoklis majmot. Nyegle, raccsol, felvág, ne-

mesi előnével kérkedik, szemtelen, csipdesi, fogdossa a lányokat. Must-rálja őket, mint a régi török basák az embervásáron, mikor háremhölgyeket vásároltak. Fogdossa őket, mint a kofa, a piacon a tolla alatt a csirkéket: vajjon kövérek, vagy soványak-e? Krakéler típus. Nem töröm, hogy Editet ilyen szemekkel vizsgálgassa valaki. És fogdossák.

Edit: Kikérem magamnak! Engem nem fogdosott senki!

Kálmán: Nem fogdosta, de próbálkozott! Mert maguk rögtön bedültek neki. Körülkárászták, körülriszálták, mint legyek a cukrot. Furcsa ideáljaik vannak maguknak, lányoknak!

Edit: Hagyja csak a mi ideáljainkat! Azokban nincs hiba. Csak a fiatalurakban van a hiba, akikben ezt az ideált megtalálni szeretnők.

Kálmán (közbevág): Kikérem magamnak!

Edit: Magának: Ki beszél itt magáról? Magukról van szó, fiatalurakról. Csak akkor lehet álmodozni magukról, ha messzi vannak. A távolság megszépíti magukat. Talán nem is

magukba vagyunk szerelmesek, hanem sajátmagunk álmaiba. Ezekbe a szép álmokba öltöztetjük be a madár-ijesztőket.

Kálmán: Ugyan-ugyan! Szép álmok?! Maguknak nem a szép álom kell, hanem az eleven valóság, akit körülvaraszkozhatnak, hogy megfogják... Eh, hagyjuk az egészet!

Edit: De ne hagyjuk, inkább beszéljünk róla!

Kálmán: Hát jó, beszéljünk róla. De akkor legyen most szívből őszinte, becsületesen beszéljen ezekről az álmokról. Milyennek kell lenni a maga lovagjának és szerelmének? Hogy tudjam, megütöm-e a mértéket! Különben veszem a kalapot és odábbálok.

Edit: De Kalika!... Most mért haragszik? Így máris nem tudok őszinte lenni. És mért akar odábbállni? Hát ha nem vagyok szerelmes magába, nem vagyok. Lehetünk mi jóbarátok is!

Kálmán: Jóbarátok... jóbarátok! Köszönöm szépen! Meséljen inkább azokról az álmokról.

Edit: Jó. Hát idehallgasson, szívem! Mi olyan ideálról álmodozunk, — csodálkozni fog, amit most mondok, — aki ügyes. Áll rá a közmondás: megél még a jég hátán is! Nem kell annak tisztviselőnek lenni! Fusson szabadpályán, legyen valóban szabad, független. Ez az igaz úr! De tudásával és ügyességével keresen annyit, hogy úri módon eltarthat minket és biztosítja a jövőnket.

Kálmán: Minket? Minket?

Edit: Igenis, minket! Engem, meg gyerekeimet.

Kálmán: Gyerekeimet? Talán nem csak a magáé lesznek azok, hanem az uaré is? Gyerekeinket szívem, gyerekeinket.

Edit: Ugyan hagyjon békét! Ne zavarjon!

Kálmán: Nem szólok egy kukkot se már, csak mondja tovább.

Edit: Másodszor: legyen kulturált. Kulturált fogak, kulturált gyomor, kulturált kéz, kulturált egész teste, kulturált az esze. Szóval legyen kívül-belül intelligens. Ne legyen hideg vizes a keze. Hogy mikor megfogja a kezemet, vagy tánc közben a derekamat, elájuljak az utálatától. Beszéde ne legyen makogás és hadarás. És ne legyen félszeg. Egyszóval, kívül-belül kulturált.

Kálmán: Megjegyeztem! Mehet tovább!

Edit: Legyes hős és lovag.

Kálmán: Hős? Szalodjon ki a háborúba, nyisszantse le egy-két ellenség fejét?

Edit: Ugyan, ne vicceljen! Legyen hős önmaga felett. Tudjon önmagán feyelmet gyakorolni. Tudjon túrni és áldozatot hozni. Nem hősököd, nem krakéler, de ne ijedjen meg senki fiától és főleg ne ijedjen meg az életől. Legyen ura az életnek. Ő csinálja az életet és életünket, ne pedig a komisz közélet gázoljon le minket.

Kálmán: Hát szt szepen mondta.

Edit: És legyen lovag! Tele sok-sok tapintattal, figyelemmel, gyengédséggel, finomsággal, szeretettel.

Kálmán: De nem hülye természetesen.

Edit: Nem is, hanem legyen ötöd-ször okos. Esze fogjon, mint a borotva. Legyen nagy átfogó és széleskörű a tudása. És színes és nagyterületeket átölelő a műveltsége.

Kálmán (feláll).

Edit: Mit akar?

Kálmán: Hát ezt szépen mondta. lapomat.

Edit: Legyen csak még egy percig türelemmel. Most jön az utolsó kívánságom és azzal befejezem. Legyen tehát végül: erkölcsi jellem. Ne hangulatos kergessék, ne a szenvedélyek uralják, ne ússzon a közélet piszkos árján, ne pofozójak jelszavakkal jobbra-balra, legyen szilárd világnézete, haladjon töretlenül, megalkuvás nélkül a kitűzött és becsületes úton, legyen hűség, becsület, el nem áruló meg nem alkuvo. Legyen olyan, ha megyek vele az utcán, belekacaghassem a napba: Ide süss nap! Legyen olyan, hogy, ha megyek vele társaságba, azt érezze mindenki: megjelentek. Mikor belép a társaság, legyen olyan, mint egy színpadi jelenés. Mint amikor Bajor Gizi bejön a színpadra s a nagy nézőtérén megnyílnak a fülek s várják hangjának zenéjét. Vagy mint amikor Tolnay Klári megjelenik a mozivásznon: a nagy hallgatóság ábrándozva nyitja ki szívét. Ha mi belépünk a társaságba, nyissák meg a szemüket, meg a szívüket az emberek... Irigykedjenek vagy szereszenek... Mindegy! Megjelentünk... Rajongással nézhessek fel rá: az uramra. Lehessek a cselédje, ápolója, anyja, felesége, szerelme, királynője, gyerekeinek az anyja s velük együtt keresztje és boldogsága. Uram legyen, hogy szerethessem, szolgálhasam s úgy érezzük magunkat körülöt, hogy benne és általa Isten tart mindnyájunkat kezében.

Edit: Mondott valamit?

Kálmán: Nem mondtam, csak mondani akarok.

Edit: Vajjon mit?

Kálmán: Azt, hogy egy új Edit született meg e percben bennem, akiről

eddig nem tudtam! Akiről talán csak álmodtam!

Edit: Igy van ez drágám! Nem sokat tudnak maguk rólunk, nem tudják, mi él bennünk. Igenis, ha jön egy jampec, és adja a hőst és a lovagot, akkor rátörünk, körülkarászoljuk, körülriszáljuk, kifaggatjuk, szétrancsírozunk, hogy megtudjuk: mi van benne igazában. Jellem vagy kenderkóc?

Kálmán: Hát igen, bocsásson meg, ha megbántottam. Bizony, bizony, mi sem vagyunk tökéletesek.

Edit: Látja, ez szép gesztus magától! 1—0 Kalika javára.

Kálmán: Igen 1—0, de hol vagyunk még a 6—0-tól. Ugy látom, én sem vagyok leányálmom, különösen nem a maga álma.

Edit: Nahát most már tudja, milyen a lányálmom, milyen férfit szeretnénk: ügyes, kulturált, hős, lovag, okos, erkölcsi jellem. Ilyen kell urunknak, nem papucshős, nem gyö-gyö.

Kálmán: Mi az gyö-gyö?

Edit: Gyáva nyúl.

Kálmán: Nyúl? és Gyö-gyö?

Edit: Igen, mindjárt nyúl a kalapjárt. Mindig elszalad, mint egy gyö-gyö.

Kálmán: Mint egy gyáva nyúl.

Edit: Maga egy gyáva nyúl.

gyö! Mint egy gyáva nyúl.

Kálmán: Gyik? Ki az a gyik?

Edit: Maga egy gyáva nyúl.

Kálmán: Én gyáva vagyok!? Ki ne mondja mégegyszer!

Edit: Juszt is, maga egy... Jaj Istenem!... Maga ely (ki akar szaladni, de Kálmán elkapja és csókolja).

Mari (ki a vitakozás alatt többször benyitott leselkedve, most vigyorog): Na, most már csönd van. Most voltaképp be kellene mennem a kávédarálót keresni. De van eszemben. Elrontani ezt a szépséget.

Kálmán: Gyáva vagyok?

Edit: Nagy mamlasz vagy! De éppen ezt szeretem benned. Majd én ki-nevelem belőled. (Léptek hallatszának.)

Edit: Szent Isten, valaki jön. Most aztán vágja ki magát, mert különben elsüllyedek a föld alá szégyenletemben.

Kálmán: Bánom is én!

Papa (bejön).

Edit (félre): Na végre! (hangosan) Anyukám, anyukám! Kalika megkérte a kezemet! (Kálmán ijedtében sóbálvánnyá mered. Edit nem engedi el a nyakát.)

Papa (meglepetten kapkod, topog és kiabál): Mama! Mama! Az Is-

